

...yes, in spire of all,
Some shape of beauty moves away the pall
From our dark spirirs.

John Keats, from Endymion

Я
ВІУ
НУУ
ОА
ВУК

Я вічний павук
восьминогий

метаюсь між вікном
та екраном
безконечно
у порожньому часі
поміж смертей
віртуальних та справжніх

усе видно з середини мого світу

одна брунька знову відкрилася трішки
один птах цвірінькав знайому пісню
а на екрані
одна жінка знову народила хлопчика
один солдат підірвався швидше ніж відкрилася брунька

спершу було світло
а відтак – голос
(закони природи зберігаються
закони совісті – ні)
світло
голос
пилюка
мешти

мати кричить і падає додолу
земля – це музей підземний:
ось солдат – після смерті чотири століття минуло
а ось цей – лише чотири години

усе періодично повторюється... значить щось
тут неправильно

я вічна жалібниця
з чотирма чорними хустинками

діда мого забив турок
батька мого забив німець
сина мого вбив кайзер
а донька моя вчора народила хлопчика

вбили
вбили
вбили

історія періодично повторюється
настав час переобрання Варави

я замість квартету
вічного плачу

я меццо-сопрано оксамитової діви
я ліричний тенор нареченої
я стриманий баритон удови
я хрипкий бас моєї бабці що мала катаракту

я вічне нічого з вісьмома стегнами

моя бабця клякла і народила сина
моя мама клякла і народила сина
я клякла і народила сина
моя донька клякла і народила сина

наші сини повзають навкарачки
встають на ноги
і падають на землю

океани потребують потопельників

я вічна танцівниця
часу
у кабаре –
той самий квартет танцюристок
той самий ланцюг м'язів із восьми стегон
і той самий танок смерті
у зазраві розірваних снарядів

бабця моя криво схиляє ліве коліно і дивиться праворуч
мати моя криво схиляє ліве коліно і дивиться праворуч
я криво схиляю ліве коліно й дивлюся праворуч
донька моя криво схиляє ліве коліно і дивиться праворуч
(ненавиджу ці вічно криві коліна)

я богиня війни
у камуфляжній сукенці
з металевим блиском
замість багряних грудей – бомби

час торкається до моїх сосків
і падає вниз

я буду завжди... але річ не в тому
мені потрібні чотири пори смутку
а тут цілий рік літо

Весна —
освячена шпигунка
наче імператор
у камуфляжі
непомітно розширює
свої кордони
поволі
день за днем
та
раптом відкривається
вночі
квітка що пахне кров'ю —
війна

наче металеві шахи
із брязкотом
хлопці б'ються та падають
кордон
на асфальті
а під землею
кістки ворожих вояків
обіймаються

Вже весна... запах м'язів
щурячі пиятики вічні
що були на планеті віддавна і будуть
доки хлопці ще трішечки
сунуть на північ як ті бізони
великими табунами... а потім зникнуть

час боїться лише гризунів

Темношкіра сестро моя
на сонці засмагла

у мене ті самі гени рабства
тому я ще продаюся щоночі
сплю з тим

кого не кохаю
продаю своїх хлопців – війні
оби вбивали тих кого не зненавидять
товстогубі дівчатка
а ще косоокі
а ще ті що в рисових
чи бавовняних полях

шльонгри
сестри мої ріднесенькі
історія наша та сама
усюди
боротьба — проти звіра за невинність
одного дня започу свої слова в інтернеті
і побачать усі
одразу
справжнє обличчя війни

доголянуті мої сестри
тисячі й тисячі
що множитеся
у дзеркалі перукаря

сушите волосся
під електричним ковпаком
який подає повітря
втягніть свої голови звідту
як черепахи
і я вам розповім
про вітри
ще тепліші
ніж у пустелі

про газові печі та вогонь
що в концтаборах
усюди

р.с. але в снах
сестри мої
ви з'являєтеся без
бізугрів
з розпашілими обличчями
переляканих
дівчат-утікачок із пекла
і тягнете до суду
металевий скелет війни
а тоді разом обертаєтесь
і несинхронно цокаючи каблучками
залишаєте залу
виходите на вулицю
і захоплюєте світ –
гзвінким сміхом